

правопорушення» (це також підтверджує словникове тлумачення слів «обґрунтоване» та «переконання»), а, таким чином, особа, яка повідомляє про корупцію, може вважатись викривачем тоді, коли вона повідомляє про відповідне порушення Закону, не підтверджуючи повідомлення про корупцію доказом. Цілком очевидно, що потреба у захисті інформації вимагає, щоби розголошуючий її мав не лише певне переконання та добрі наміри, але й докази, які надають йому імунітет від юридичної відповідальності за порушення власних службових обов'язків. Утім, повідомлення недостовірної інформації про корупцію може завдати неменшу шкоду для авторитету відповідного органу влади, публічним службовцем (посадовою особою) якого є особа, котру хибно викривають, а також для державної безпеки й для самої особи, яку викривають.

Список використаних джерел:

1. Hladky V. V. The Manifestation of Corruption in Eastern Europe. Path of Science. Vol. 4, No 1. P. 4001–4012. DOI:10.22178/pos.30-5.
2. Гладкий В. В. Базові інтерпретаційні гіпотези концепту корупції. Актуальные научные исследования в современном мире. 2018. Вып. 7 (39), Ч. 3. С. 58–65. DOI: 10.5281/zenodo.1340954.
3. Гладкий В. В., Заросило В. О. Хабарництво як базисна форма прояву корупції. Вісник Південного регіонального центру Національної академії правових наук України. 2018. № 16. С. 5–10. DOI:10.5281/zenodo.1465480.
4. Великий тлумачний словник сучасної української мови (з дод. і допов.) / уклад. і голов. ред. В. Т. Бусел. Київ; Ірпінь: ВТФ «Перун», 2005. 1728 с.
5. Баумейстер А. О. Робоча програма навчальної дисципліни «Метафізика і онтологія» для студентів напрямку підготовки «Філософія». Київ: Вид-во КНУ ім. Т. Шевченка, 2016. 12 с.

Голодна А.С.

студентка,

Науковий керівник: Рєзнік О.М.

кандидат юридичних наук, доцент,

Сумський державний університет

АДМІНІСТРАТИВНИЙ АРЕШТ: ПОРЯДОК ТА УМОВИ ЙОГО НАКЛАДЕННЯ

Адміністративна відповідальність реалізується шляхом застосування до винних осіб адміністративних стягнень. Адміністративна відповідальність – інститут адміністративного права. Це обов'язок особи, яка скоїла адміністративний проступок, нести відповідальність за свої протиправні дії у межах встановленого законом стягнення [1, с. 21].

Адміністративні стягнення – це матеріалізований вияв адміністративної відповідальності, негативний правовий наслідок неправомірної поведінки

особи, яка вчинила адміністративний проступок і повинна відповісти за свій протиправний вчинок та понести за це відповідне покарання у вигляді певних несприятливих заходів морального, матеріального та фізичного впливу.

Конкретні види адміністративних стягнень передбачені в статті 24 КУпАП. Вони поділяються на основні та додаткові. Адміністративний арешт встановлено за адміністративні правопорушення, що за ступенем громадської небезпеки наближаються до злочинів. Арешт є найбільш суворим з усіх видів адміністративних стягнень. Тому законодавець прямо зазначає, що адміністративний арешт застосовується лише у виняткових випадках за окремі види адміністративних правопорушень. Цією ж обставиною пояснюється використання цього стягнення тільки в альтернативних санкціях.

Ч. 1 ст. 32 КУпАП вказує на те, що адміністративний арешт призначається районним, районним у місті, міським чи міськрайонним судом (суддею). У свою чергу слід відмітити, що застосування у вигляді адміністративного стягнення адміністративного арешту відноситься до виключної компетенції суду (ст. 32 КУпАП). При цьому адміністративний арешт застосовується як виключне адміністративне стягнення, що можна розуміти так, що у разі неефективного впливу інших адміністративних стягнень на правопорушника, застосовується найжорсткіший його вид – адміністративний арешт. У свою чергу останній характеризується значними обмеженнями прав, свобод та інтересів особистості і у цьому контексті найперше – обмеження волі [2].

Призначається адміністративний арешт тільки судом (суддею) терміном до 15 діб. Його не застосовують до вагітних жінок, жінок, що мають дітей віком до 12 років, осіб, які не досягли 18 років, інвалідів 1 і 2-ої груп (ст. 32), а також військовослужбовців, призваних на збори військовозобов'язаних, осіб рядового і начальницького складу органів внутрішніх справ (ст. 15) [2].

Відповідно до статті 326 КУпАП, постанова районного, районного у місті, міського чи міськрайонного суду (судді) про застосування адміністративного арешту виконується негайно після її винесення.

Відповідно до статті 327 КУпАП, осіб, підданих адміністративному арешту, тримають під вартою в місцях, що їх визначають органи внутрішніх справ. При виконанні постанови про застосування адміністративного арешту арештовані піддаються особистому оглядові. Строк адміністративного затримання зараховується до строку адміністративного арешту.

Відбування адміністративного арешту провадиться за правилами, встановленими законами України [3].

Відповідно до статті 328 КУпАП, особи, піддані адміністративному арешту за правопорушення, передбачені частиною першою статті 44, статтями 173, 173-2, частиною третьою статті 178, статтею 185, частиною другою статті 185-1 і частиною першою статті 185-3 цього Кодексу, використовуються на фізичних роботах.

Організація трудового використання осіб, підданих адміністративному арешту, покладається на виконавчі органи сільських, селищних, міських рад.

Особам, підданим адміністративному арешту, за час перебування під арештом заробітна плата за місцем постійної роботи не виплачується [2].

За чинним законодавством адміністративний арешт передбачається за вчинення таких видів правопорушень: незаконні вироблення, придбання, зберігання, перевезення, пересилання наркотичних засобів або психотропних речовин без мети збуту в невеликих розмірах (ст. 44); дрібне хуліганство (ст. 173); розпивання спиртних напоїв у громадських місцях і поява у громадських місцях у п'яному вигляді (ч. 3 ст. 178); злісна непокора законному розпорядженню або вимозі працівника міліції, члена громадського формування з охорони громадського порядку, військовослужбовця (ст. 185); порушення порядку організації і проведення зборів, мітингів, вуличних походів і демонстрацій (ст. 185¹); прояв неповаги до суду (ст. 185³) [2].

Крім того, адміністративний арешт передбачений як наслідок ухилення особи від відбування виправних робіт, застосованих за вчинення дрібного хуліганства. Відповідно до ст. 325 КУпАП постановою судді невідбутий строк виправних робіт може бути замінено адміністративним арештом із розрахунку один день арешту за три дні виправних робіт, але не більш як на 15 діб.

Отже, враховуючи вищевикладене, можна зробити висновок, що потребує удосконалення правове регулювання моменту, з якого починається провадження по виконанню постанови про застосування адміністративного арешту. Цей момент має бути узгоджений із реалізацією права особи на оскарження такої постанови.

Список використаних джерел:

1. Голосніченко І. П. Адміністративне право України (основні категорії і поняття). Загальна та особлива частини: посіб. / І. П. Голосніченко. – Ірпінь, 1998. – 52 с.
2. Кодекс України про адміністративні правопорушення / Закон України від 07.12.1984 № 8073-Х: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/80731-10>.
3. Гончарук С. Т. Адміністративне право України: навч. Посібник / С. Т. Гончарук. – К.: "Видавничий дім "Аванпост-прим", 2000. – 240 с.

Жуков М.С.

аспірант,

Запорізький національний університет

СУБ'ЄКТИ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Відповідно до загальної теорії права суб'єкт правовідносин — це учасник правових відносин, який має суб'єктивні права та здатний виконувати юридичні обов'язки.

У статті 5 Закону України «Про інвестиційну діяльність» визначені суб'єкти інвестиційної діяльності. До них відносяться наступні:

- громадяни;